

ENS ACOMPANYAREM QUAN ES FACI FOSC

Cicle a cura d'Irina Mutt

ALBA MAYOL INARI SANDELL

DANIELLE BRATHWAITE-SHIRLEY HELENA VINENT

02/02/2024 – 19/01/2025

Índex

Informació del cicle	1
Nota de premsa	2
Comissariat	5
Artistes	6
Informació general	17

Ens acompanyarem quan es faci fosc

Cicle d'exposicions a l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró

2 de febrer de 2024 - 19 de gener de 2025

Un cicle comissariat per Irina Mutt

ALBA MAYOL, *solc i no clos*

02.02 - 14.04.2024

Inauguració: dijous 1.2.2024 a les 19 h

INARI SANDELL, *Lògica papallona*

26.04 - 07.07.2024

DANIELLE BRATHWAITE-SHIRLEY

19.07 - 20.10.2024

HELENA VINENT

31.10.2024 - 19.01.2025

Amb la col·laboració de:

[®]Sabadell
Fundació

Nota de premsa

Barcelona, 1 de febrer de 2024. *Ens acompanyarem quan es faci fosc*, el nou cicle de l'Espai 13 del 2024, commissariat per Irina Mutt, és un desig de situar la interdependència a partir de quatre exposicions individuals en què cada artista aportarà una mirada particular sobre la seva manera de ser al món i de gestionar els espais.

Per a la comissària, la interdependència parla de la nostra relació amb el món, de com l'habitem, dels nostres límits i les nostres vulnerabilitats. Pensar en clau d'interdependència implica desafiar la ficció de l'autonomia i reconèixer fins a quin punt estan entrelaçats els nostres cossos i les nostres vides amb altres cossos i vides. Tots formem part de tot i existim en relació amb altres éssers, estructures i fenòmens. Res no es presenta ni funciona de manera aïllada.

D'acord amb aquesta idea, les possibilitats d'apropiar-se dels espais, ser-hi present o accedir-hi no consisteixen tant en triomfs o fracassos individuals, sinó més aviat en una responsabilitat col·lectiva. No tots els espais conviden a ser ocupats de la mateixa manera per tothom. No totes les veus ocupen el mateix espai, ni totes les històries perduren de la mateixa manera en el temps. Aquest cicle proposa uns quants apunts, senyals o accions sobre diferents maneres d'ocupar l'espai present i perdurar en el temps.

El títol del cicle al·ludeix a un «nosaltres», a gestos, més que no pas a un discurs: situar-se a prop d'altres per caminar-hi al costat, encara que sigui només un tros del camí, una estona. És una oportunitat per, tot i saber que no sempre serem eficaços, assumir responsabilitat. Aquest serà el nostre gest: acompanyar-nos.

En els discursos contra la discriminació s'acostuma a fer referència a la idea d'espais segurs i accessibles, però sovint que un espai sigui segur no vol dir que estigui exempt de conflicte, ni que compleixi les normes que garanteixen l'accessibilitat. Fer-nos responsables i prendre consciència dels nostres privilegis a vegades pot ferir, a vegades vol dir cedir, i cedir és perdre poder. Però hi ha coses més importants que el poder, oi?

Al llarg del cicle, el relat s'anirà generant de manera elàstica, no essencialista ni lineal. El cos i la matèria com a plans de veritat tindran la capacitat de desplegar

qüestions polítiques i activar-les. En aquests relats, fragilitat i potència no seran oposicions binàries, sinó més aviat fets relacionals que s'intercanvien i se solapen.

L'artista barcelonina **Alba Mayol** plantejarà, a partir del conte de l'escriptora nord-americana de ciència-ficció Octavia E. Butler titulat «Bloodchild», un escenari-cos on tots els elements estan interconnectats. Diversos formats, com l'escultura, la instal·lació o el dibuix, generaran una atmosfera o espectre sense límits ni formes. Mayol vol recrear una entitat que batega i respira, una presència que es podrà sentir, olorar o tocar. Utilitzant el llenguatge com a matèria elàstica i també com a condició i límit per representar coses i fenòmens, l'artista presentarà una recerca sobre el desig i la impossibilitat de definir-lo amb lògiques absolutes.

L'artista finesa **Inari Sandell** treballarà a partir de la seva recerca sobre sistemes disciplinaris psiquiàtrics que han marcat els relats entorn de la neurodiversitat. Aquest punt de partida li permetrà especular sobre diversos elements sensorials que poden convidar determinades identitats als espais pels quals circulem diàriament o excloure-les-en. Aquests elements narratius i formals es creuaran també amb la imatge de la papallona com a símbol de resistència al pensament i a les pautes normatives, ja que aquest animal, amb el seu vol imprevisible i caòtic, es protegeix de ser caçat pels depredadors.

Danielle Brathwaite-Shirley, artista que viu i treballa entre Berlín i Londres, proposarà un espai on instal·lació i videojocs interactius generen diverses històries centrades en les vides de persones negres trans. En l'obra de Brathwaite-Shirley, els visitants passen a ser personatges dels jocs. Les seves decisions o la posició que ocupen en l'escala de privilegis afecten el relat que va sorgint i determinen a quines parts de l'obra accedeixen. En aquesta exposició veurem com la responsabilitat individual pot arribar a afectar les possibilitats de supervivència o de creació de memòria i comunitat d'altres cossos.

Finalment, l'artista barcelonina **Helena Vinent** plantejarà un espai on ficció i realitat deixen de ser binarismes excloents. Vinent presentarà una banda o colla *disca* que activarà i reclamarà l'espai, irrompent a la sala d'exposicions o fins i tot desbordant-la. Al mateix temps posarà en circulació idees i conceptes al voltant de l'accessibilitat, el plaer i el desig. La força del grup, més que demanar permís o adaptar-se al sistema, l'assalta i l'interromp. Aquestes accions situades de cossos desitjants i desitjables s'imposen a les expectatives capacitistes hegemòniques.

L'Espai 13 esdevé l'escenari possible on els cossos no normatius deixen de ser dòcils i desposseïts d'agenciament per passar a ser un perill, una amenaça que fa trontollar la normalitat.

El cicle es tancarà amb una *performance* de l'artista finès **Teo Ala-Ruona** sobre la corporalitat trans, presentada com una vivència fantasmagòrica i transcendental.

Espai 13: quaranta-cinc anys d'art emergent

L'Espai 13, hereu del mític Espai 10 inaugurat el 1978, on ara hi ha la botiga de la Fundació Joan Miró, és el programa artístic enfocat a la producció emergent amb més continuïtat de l'Estat espanyol. També és el programa que ha mantingut l'esperit fundacional del CEAC (Centre d'Estudis d'Art Contemporani), nom amb què inicialment es coneixia la Fundació Joan Miró. Aquesta trajectòria de quaranta-cinc anys ha permès a la institució mantenir un vincle actiu i proper amb les pràctiques artístiques i comissarials que han anat sorgint al llarg de més de quatre dècades i acompanyar-ne l'evolució. Imbuït pel mateix esperit curiós i exigent de Joan Miró, l'Espai 13 ha estat un lloc on s'ha donat suport a l'experimentació i a noves produccions, així com a la recerca i al qüestionament del paper de l'art en una societat canviant i cada vegada més conscient de la seva diversitat. L'Espai 13 vol continuar sent el reflex d'aquesta complexitat amb una programació oberta i inclusiva al servei de l'art més punter i arriscat.

Comissariat

Irina Mutt és nascuda a Girona, formada a Barcelona i actualment resident a Hèlsinki. La seva pràctica comissarial es nodreix de diverses estratègies i eines per a la recerca i la distribució de projectes artístics que sovint neixen de fonts i referències no acadèmiques com els fanzins, els còmics o els videojocs, o en àmbits com la representació dels afectes i el desig d'identitats no hegemòniques.

Recentment, ha comissariat Glitches, el festival de l'associació d'art Pixelache (Puristamo - Tanssin Talo, Hèlsinki, 2023) i el minifestival postporno Kinki Kiosk (Myymälä2, Hèlsinki, 2023). També ha coordinat tallers per al programa PUBLICS Youth, amb Laia Estruch com a artista convidada (una col·laboració entre Latitudes i PUBLICS, Hèlsinki, 2022), i ha estat becada per produir fanzins orals en col·laboració amb ràdios independents com Fugitive Radio, Open Radio o Station of Commons.

Anteriorment, a Barcelona, va formar part de la comissió de programes d'Hangar (2017-2019) i va comissariar exposicions a La Capella (BCN Producció, 2018), a la Sala d'Art Jove (2018) i a Can Felipa (2013), entre altres. A Madrid va comissariar *Deshaciendo texto*, un dels projectes guanyadors de la convocatòria Inéditos (2016). Durant la seva residència al Centro Huarte va presentar la seva recerca *Si no puedo bailar* (Pamplona, 2017).

Paral·lelament, ha publicat textos en diferents mitjans impresos i digitals, com les publicacions de Rehearsing Hospitalities (Frame, Hèlsinki, 2021) o *The Voice that Remains* (PUBLICS, Hèlsinki, 2023). També ha escrit textos per a llibres d'artistes, com *Posar-se al lloc de l'altre*, per a l'artista Luz Broto (2022), o *Lost in Transition*, per a Cabello/Carceller (2016).

Artistes**ALBA MAYOL, *solc i no clos***

02.02 - 14.04.2024

Alba Mayol, *Cova* (detall), 2023-2024. Cortesia de l'artista.

Prenent com a punt de partida el conte «Bloodchild», de l'escriptora afroamericana Octavia E. Butler, l'exposició *solc i no clos* planteja un espai-cos impossible de limitar lingüísticament o amb categories taxonòmiques. A «Bloodchild» trobem T'Gatoi, un personatge que es descriu com un ens aliè no humà i que visita regularment la casa on viu un adolescent. Aquestes trobades generen reaccions i emocions ambigües que no deixen entreveure quin tipus de relació hi ha establerta entre aquests éssers tan diferents.

Tal com explica Alba Mayol, «igual que el magnetisme ambigu i la inquietud que desprèn el personatge de T'Gatoi al conte de Butler, la fluïdesa del disseny és un tu/jo/nosaltres amplificat, un submergir-se en una multiplicitat. És quelcom que abraça i dissol, que genera teixits que es mouen sense veure'n els perímetres, sense entendre mai del tot de què estan fets. Un cos format per una indefinició intrínseca, una familiaritat divergent, amb corbes, espores, minerals tous. Entrar en aquest cos és negociar; és entrar en una circularitat en moviment, instal·lar-se en el no saber.»

Els elements que configuren *solc i no clos* conviden a sentir l'espai, a percebre el seu pols i els batecs de les parets, a notar la tremolor de membranes i el brollar constant de forats i esquerdes. És una exposició que palpita i que es pot escoltar, i fins i tot olorar. Com a conjunt, els elements que trobem a l'exposició generen una continuïtat amb cada una de les parts. «Res existeix sense res», insisteix l'artista. En aquest existir acompanyades i en relació amb un tot, els llindars es difuminen i el desig passa a ser un motor que ens fa avançar sense necessitat d'entendre ni categoritzar. És un desig que brolla i desborda els límits del llenguatge.

Amb aquesta instal·lació, Mayol vol provocar una sensació de complicitat i estranyesa, de memòria atàvica i també d'imaginació i utopia. Hi entren en joc tant anhels com pors, barrejades amb un desig de contacte i de sentir la pell. Els diversos formats presentats a *solc i no clos* –l'escultura, les peces murals i el dibuix, entre altres– habiten l'espai i hi existeixen sense intenció d'ocupar-lo. Junts formen un cos unitari fet de fragments. O més aviat invoquen un espectre, una presència que batega, respira i parla en un murmuri circular, sense inici ni final.

La referència als elements poètics i literaris que fa Alba Mayol també queda reflectida en el títol de l'exposició. És un fragment del poema número XII de «Freu», del llibre *Sal oberta*, de Maria Mercè Marçal. L'ambivalència entre *clos*, que vol dir «tancat, immòbil», i *solc*, que ens remet a quelcom obert, que flueix, genera una capa més de tensió en una exposició en què els contrastos i els llindars es desdibuixen en una fluïdesa constant. Un espai per on transcorren formes i textures, llums, ombres i olors, com el brollar d'un llenguatge que és alhora condició i límit d'allò que podem entendre.

Alba Mayol (Barcelona, 1979) és llicenciada en Filologia Anglesa per la Universitat de Barcelona i ha obtingut un màster en Estètica i Teoria de l'Art Contemporani per la Universitat Autònoma de Barcelona. També ha estudiat fotografia a la Central Saint Martins, i té un postgrau en Cultura Visual per la Universitat de Barcelona. Paral·lelament, s'ha format en Traducció i Interpretació (UAB) i Psicologia (UB). Treballa amb text i imatge, tot explorant les possibilitats de permeabilitat i fluïdesa entre aquests dos elements.

Ha presentat exposicions i projectes individuals i col·lectius en espais d'àmbit nacional, com ara el Tecla Sala (l'Hospitalet de Llobregat, 2023), el Centre d'Art Maristany (Sant Cugat, 2022), el Casal Solleric (Palma, 2021), el Centre d'Art Tarragona (2021), Tangent Projects (l'Hospitalet de Llobregat, 2020), la Fundació Vila Casas (Barcelona, 2020), el Bòlit Centre d'Art Contemporani (Girona, 2018), Can Felipa Arts Visuals (Barcelona, 2018), Hamaca-MNCARS (Madrid, 2017), l'Arts Santa Mònica (Barcelona, 2016), el Museu Abelló (Mollet del Vallès, 2010), el Loop Festival, Sala d'Art Jove (2010 i 2019) i la Fabra i Coats (Barcelona, 2010 i 2017), així com d'àmbit internacional, com ara la Württembergischer Kunstverein (Stuttgart, 2019), l'Eastern Bloc (Montreal, 2017), el FOKUS Videoart Festival (Copenhaguen, 2012) i la Haus der Kulturen der Welt (Berlín, 2011).

Al llarg de la seva trajectòria ha rebut diverses beques i ajuts, com la beca de producció d'Hangar (2018), la «Mobilitat arts visuals» de l'Institut Ramon Llull (2018) o la beca per a la recerca i la innovació de l'OSIC (2019), i ha estat artista resident a Hangar (Barcelona, 2018-2020) i BAR Project (Barcelona, 2021). Els seus escrits han estat publicats en diversos mitjans i ha treballat extensament com a traductora i editora.

INARI SANDELL, *Lògica papallona*

26.04 - 07.07.2024

Inari Sandell, *Burnout Beach Towel*, 2023. Cortesia de l'artista.

A través d'objectes, audiovisuals i escultures fruit de la seva recerca plàstica, Sandell presentarà una constel·lació d'elements i forces que conviden a ser contemplats i, alhora, defugen la lògica binària. L'exposició al·ludirà al fet de tocar, sentir el pes, acariciar o agafar, notar arestes afilades, metalls que punxen o la suavitat de textures. Un lloc on l'opacitat i transparència se solapen i s'alternen, i defineixen un recorregut entre situacions i sensacions que es presenta estratègicament desorganitzat. Aquests patrons desordenats prenen com a referència el vol caòtic de les papallones, que amb els seus moviments imprevisibles es protegeixen dels depredadors. És una estratègia de fugida i desplaçament que es trasllada també a l'esfera personal i social. Tal vegada una conducta desendreçada, impossible de definir, suposa una possibilitat d'escapar dels sistemes que busquen atrapar el sentit i definir-ho tot.

Inari Sandell és una artista multidisciplinària. La seva obra audiovisual i escultòrica pren forma d'instal·lacions que aborden temes com la neurodivergència, l'accessibilitat i l'experiència sensorial vinculades a l'experiència mil·lennista

postdigital i posthumana. La pràctica de Sandell combina fotografia i imatge en moviment amb teixits delicats i materials afilats i pesants com el vidre o el metall. Amb les seves obres, Sandell busca desafiar les definicions normatives que s'apliquen a les habilitats corporals i cognitives i possibilitar concepcions alternatives des d'un punt de vista neurodivers i *queer*. Sovint, totes aquestes idees apareixen com a temes, però sobretot són presents com a metodologia per desaprendre el capacitisme i avançar cap a processos artístics més sostenibles.

Inari Sandell (Lahti, Finlàndia, 1991) viu i treballa a Hèlsinki. Té un MFA en Arts del Temps i de l'Espai per la Universitat de les Arts d'Hèlsinki (2023), una llicenciatura en Estudis Audiovisuals per la Universitat de Turku (2020) i una segona llicenciatura en Belles Arts (Fotografia) per la Turku Arts Academy (2016). La seva pràctica també inclou el comissariat i l'autoedició. La seva obra ha estat presentada internacionalment en galeries, museus i festivals com la UKS (Unge Kunstneres Samfund / Young Artists' Society, Oslo, 2023), el Hafnarborg Centre of Culture and Fine Art (Islàndia, 2023), la SÍM Korpúlsstaðir (Reykjavík, 2023), la Kaiku Gallery (Hèlsinki, 2022), la Titanik Gallery (Turku, 2021), el SIC (Hèlsinki, 2019), el Finnish Cultural Institute (Nova York, 2021) i l'Athens Photo Festival (Atenes, 2016).

DANIELLE BRATHWAITE-SHIRLEY

19.07 - 20.10.2024

Danielle Brathwaite-Shirley, *When Our Worlds Meet*, 2022. Installation al FACT Liverpool. Foto Rob Battersby.

Danielle Brathwaite-Shirley presentarà el projecte *El meu mirall en flames* (*My mirror on fire*), en el qual el públic serà convidat a confrontar la seva pròpia por. Les decisions que prengui determinaran allò que veurà i allò que haurà d'afrontar i, en última instància, comprovarà si està preparat per assumir els seus errors. Ja no es tracta de seguir donant suport a ningú, es tracta de descobrir qui som realment i fer-hi front. D'aquesta manera l'artista porta el públic a fer una reflexió profunda sobre qüestions relacionades amb la supremacia, la violència, les comunitats i les responsabilitats.

Danielle Brathwaite-Shirley treballa principalment des de l'animació, el so, la *performance* i els videojocs. La seva pràctica se centra a entrelaçar experiències vitals amb ficció per reescriure des de la imaginació històries sobre persones trans negres. En paraules de l'artista: «Gran part de la meua pràctica consisteix a arxivar. Treballo amb persones trans negres que no són artistes i poso a la seva disposició un espai perquè puguin ser recordades, així com perquè puguin generar i crear coses que normalment no els serien possibles. Noves possibilitats que no només sorgeixen d'explicar històries, sinó també de construir les eines perquè aquestes històries puguin ser explicades».

Danielle Brathwaite-Shirley (Londres, 1995) viu entre Londres i Berlín i és llicenciada en Estudis Artístics per la Slade School of Fine Art de Londres (2019). La seva obra ha estat presentada a través de *performances* i exposicions individuals d'institucions com el Savannah College of Arts and Design (Savannah, 2023), l'Art Night Dundee (Dundee, 2023), la Villa Arson Nice (Niça, 2023), la Foundation of Art and Creative Technology (Liverpool, 2022), la David Kordansky Gallery (Los Angeles, 2022), el Project Arts Centre (Dublín, 2022), la Skånes konstförening (Malmö, 2022), l'Arebyte Gallery (Londres, 2021), el QUAD Derby (Regne Unit, 2021), l'Albright-Knox Art Gallery (Buffalo, 2021) o la Focal Point Gallery, la Science Gallery i la Hybrid Art House (Londres, 2020). També ha format part d'exposicions col·lectives en institucions com la Julia Stoschek Foundation (Berlín, 2022), la Münchner Kammerspiele (Munic, 2019), Les Urbaines (Lausana, 2019) i el Barbican Centre (Londres, 2018).

HELENA VINENT

31.10.2024 - 19.01.2025

Mitjançant aquest projecte, Helena Vinent busca qüestionar els estàndards normatius entorn del plaer i l'accés i reivindicar altres possibilitats funcionals. Aquesta proposta es presenta com una oportunitat per idear una possible acció d'una banda o colla *disca*, inspirada en la potència i la rebel·lió de les bandes *punk*, en la qual ficció i realitat deixen de ser binarismes excloents. És una banda que no necessita demanar permís, sinó que assalta i interromp la normalitat. La idea de banda, pel fet que funciona com una col·lectivitat, trenca amb la concepció establerta que la discapacitat és un problema individual que cal guarir o corregir. A partir d'aquesta idea es vol subvertir la visió capacitista i paternalista, que assenyala els discapacitats com a subjectes complaents, asexuals, desposseïts de plaer, inofensius, avorrits, aïllats, desconnectats i sense cap mena d'agència política o sexoafectiva. En paraules de l'artista: «Les *discas* necessitem ajuntar-nos i mostrar-nos rabioses, desobedients, insubmises, però també desitjants i desitjables, i introduir altres possibilitats d'explorar el plaer i el desig».

Helena Vinent treballa amb diferents formats que abasten el vídeo, la fotografia, el text, l'escultura, la *performance* o la instal·lació. Dissociació, subtítols, soroll, acceleració tecnològica, pròtesis, ficció, error, malentesos, polítiques de control dels cossos, aliances identitàries i espais especulatius són designacions que poden servir

per definir les seves línies de recerca artística. La seva obra està travessada pel discurs *crip-queer* i l'anticapacitisme, i aborda la idea de la construcció humana, posthumana i infrahumana. Partint de la premissa que en una societat capacitista el cos assignat com a discapacitat no es llegeix com un cos humà complet, Vinent posa en relleu un interès per la producció de nous imaginaris.

Helena Vinent (Barcelona, 1988) és graduada en Arts Aplicades a l'Escultura per l'Escola Llotja i en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, i té un màster universitari en Estudis Culturals i Arts Visuals (especialització en perspectives feministes i cuir/*queer*) per la Universitat Miguel Hernández (Elx, 2023). La seva obra ha format part d'exposicions col·lectives i individuals en institucions i espais culturals d'Espanya, Alemanya, els Països Baixos, França, Mèxic, l'Argentina i Colòmbia. Ha fet residències artístiques a la Fabra i Coats (2017), a Hangar (2018) i a La Escocesa (2020), i ha rebut diversos premis i beques de creació, entre els quals destaquen el premi Sala d'Art Jove (2017), la beca Guasch Coranty (2018), la beca de producció d'Hangar (2018), la beca d'arts visuals de la Fundació Güell (2019), la beca de producció de Baumannlab (2020), la beca Creació i Museus de l'ICUB (2020), el premi Generación 2021 de la Fundación Montemadrid (2020), la beca per a la recerca i la innovació en l'àmbit de les arts visuals de la Generalitat de Catalunya (2020), la beca Premis Barcelona 2020 (2021), el premi Miquel Casablanques de Sant Andreu Contemporani (2021), la beca EMPELT del MNAC (2022) i la beca Barcelona Crea de l'ICUB (2022). La seva obra forma part de col·leccions públiques i privades com les de la Fundación Montemadrid (Madrid), la Fundació Guasch Coranty, la Fundació Güell, Sant Andreu Contemporani i el MACBA (Barcelona). Paral·lelament a la seva pràctica, i sempre en relació amb les temàtiques que aborda en la seva recerca artística, Vinent ha impartit tallers i xerrades; ha participat en congressos, publicacions, seminaris i grups de recerca, i ha format part de diversos projectes i espais autogestionats.

PERFORMANCE DE CLAUSURA DEL CICLE**Lacuna, de Teo Ala-Ruona****Dissabte 25 de gener de 2025****Espai 13, Fundació Joan Miró**

ICA, London, 2023. Photo: El Hogg

Lacuna és una *performance* de cinquanta minuts de Teo Ala-Ruona i el seu grup de treball: Tuukka Haapakorpi (disseny de so), Ami Karvonen (dramatúrgia) i Sofia Palillo (disseny de llums i espai).

Lacuna significa una obertura, un clot o un buit. Pot ser quelcom absent o omès, o una interrupció de la memòria. Per a l'artista és una esquerda interna que preserva memòries traumàtiques del seu cos prèvies a la seva transició mèdica i social. L'obra parla sobre la corporalitat trans com una experiència fantasmagòrica i transcendental de bulímia, sexe i mort. En escena, aquests temes es materialitzen a través d'un encanteri verbal i musical. La peça es desenvolupa en el temps jugant amb diverses imatges que emergeixen del passat i s'invoquen sobre l'escenari a través del moviment, les paraules i els crits. Ala-Ruona obre una entrada cap a l'interior del seu cos: visions carnals, a través de la pell, endinsant-se en els orificis i

l'abisme. *Lacuna* relata una història de terror autoficcional i s'inspira en el *punk* i el *metal* experimental.

L'obra performativa de Teo Ala-Ruona se centra en ficcions i especulacions somàtiques. Les seves *performances* exploren temes com la tecnotransmasculinitat, la sexualitat, l'ecologia i la toxicitat a través de la combinació de discursos teòrics, material textual autobiogràfic i partitures performàtiques d'alta intensitat física i psicològica amb la intenció de redefinir el llenguatge i les narratives que parlen del plaer i la intimitat en una Terra tòxica. Fent servir el seu cos com a lloc on succeeixen diverses històries especulatives, experimenta amb la manera com la ficció pot transformar-nos, així com amb les perspectives des de les quals el públic percep el seu cos. Ala-Ruona planteja la corporalitat trans com una escena en què diversos processos normatius de naturalització es tornen inviables, i aborda temàtiques d'ecologia *queer* des d'una perspectiva sexual explícita per invalidar els biaixos heteronormatius que influeixen en la recerca en biologia i ecologia, en gènere i sexualitat.

Teo Ala-Ruona (Kuopio, Finlàndia, 1990) viu i treballa a Hèlsinki. És graduat en el programa de màster en Ecologia i Performance Contemporània per la Helsinki Theatre Academy (2018) i en Educació Artística per l'Aalto University School of Arts, Design and Architecture (2016).

L'obra d'Ala-Ruona ha estat presentada recentment a la Vilnius Biennial of Performance Art (Vilnius, 2023), a la Finnish National Gallery Kiasma (Hèlsinki, 2023), a l'Institute of Contemporary Arts (Londres, 2023), al VEGA Arts (Copenhaguen, 2023), al Teatteri Takomo (Hèlsinki, 2022), a la Jason Platform (Copenhaguen, 2022), al Drifts Festival (Hèlsinki, 2022), al Baltic Circle Festival (Hèlsinki, 2021), a la Bangkok Biennial (Bangkok, 2020) i a NAVEL, la Gas Gallery i Human Resources (Los Angeles, 2020).

Informació general

Horari

De dimarts a diumenge

De 10 a 19 h

Accés a la Fundació fins a 30 minuts abans del tancament

Dilluns no festius

Tancat

Entrada Espai 13 gratuïta

Entrada al museu:

14 € (en línia)

15€ (museu)

Reduïda:* 7 €

* Estudiants de 15 a 30 anys, visitants majors de 65 anys i titulars del carnet de Biblioteques de Barcelona (acreditats)

Entrada gratuïta al museu:

Menors de 15 anys i aturats, membres de l'ICOM i el CIMAM, Amics i Benefactors (acreditats)

[Servei de guia multimèdia descarregable gratuïta](#)

Accessibilitat

Imatges i material per a premsa a <https://www.fmirobcn.org/premsa> i a l'enllaç: <https://bit.ly/EnsAcompanyaremEspai13>

Podeu seguir les activitats de l'Espai 13 a les xarxes amb l'etiqueta

#EnsAcompanyaremEspai13

#EnsAcompanyaremEspai13

Fundació Joan Miró Barcelona

Amb la col·laboració de:

B Sabadell
Fundació

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470

www.fmirobcn.org

